Szappanos Gábor

A legboldogabb üdvözültek

Magyarország 2050-ben

Szent László király 2036. április 14-én, húsvét hétfőn, egy nappal Jézus Krisztus második eljövetele után a mennyei Jeruzsálem kontinensnyi üvegkalickájának egyik sarkában álldogált talpig páncélban, és nemzete további sorsán töprenkedett. Csatabárdját és irdatlan pallosát már diszkréten letette valahol: furcsa lett volna, ha itt, az üdvösség honában a boldogok hadát a régi háborúkra emlékezteti velük. Páncéljától azonban nem volt hajlandó megválni. Eggyé vált vele, mint hajnal a pírral vagy mint alkony a félhomállyal.

Két nappal korábban még ő sem tudhatta, hogy másnap lezárul az emberi történelem korszaka, és valami egészen más kezdődik. De nem teljesen az, ami a Szentírásban volt olvasható. Azt már földi királysága alatt is tapasztalta, hogy semmi nem úgy zajlott, ahogy eredetileg elképzelte. Ez azonban nem lehetett meglepő a földön egyetlen ember számára sem, akit anya szült. A földi élet a szüntelen megpróbáltatások sorozata volt mindig is, szinte mindenkinek.

Az viszont már igencsak meglepte, hogy a második eljövetel előtti mennyben is mennyi különös dolog történt, aminek nem lett volna szabad. Aquinói Tamás például, a dogmatika doktora, épp a mennyben felejtett el szeretni – furcsamód épp azért, mert folyamatos szeretetzuhatagban élt. Hiszen szeretetből volt a vakító fehér fény, amelyben állandóan fürödtek az üdvözültek, így ők is, a szentek. De maga az Úr sem olyannak bizonyult a mennyben, amilyennek még földi életükben elképzelték. Az örök boldogság honában, mikor ők is eljutottak oda, sok-sok évszázada, kiderült, hogy Jézus az Atya jobbján is sokkal emberibb, mint amilyennek bárki is gondolta volna.

László Jézus tegnapi beszédén morfondírozott, amelyet az Úr a végítélet első napján mondott el. Sokan máris csak úgy nevezték Jézus üdvözlő és tájékoztató szózatát, hogy a „Mennyei beszéd". Ebben a Megváltó vázolta, hogy az Úristen miért épp most határozott úgy, hogy véget kell vetni a világ eddigi működésének.

SZAPPANOS GÁBOR (1962) budapesti író, műfordító, szerkesztő, tanár. Legújabb kötete: *Szentek hétköznapi csodái* (Cédrus Művészeti Alapítvány, 2017). Angol, svéd, dán, norvég és olasz nyelvből fordít.

Többek között megemlítette, hogy mérhetetlenül gazdag és gonosz emberek szűk csoportjai szüntelenül hallatlan szenvedést okoztak a jó szándékú, hatalmas többségnek, kilátástalan, megalázó helyzetbe sodorva őket. Elmondta, hogy a szabad versenyes kapitalizmus nemcsak az embereket, de magát a Földanyát is a végletekig kiszipolyozta, ami már-már a földi élet teljes ellehetetlenülésével fenyegetett. Jézus rámutatott, hogy annak idején az Atya hosszú keresés után választotta ki a Földet az Élet számára, ezt a gyönyörűséges bolygót – az Élet és vele együtt persze az ember számára is.

A szabad akarattal azonban, amit az emberek mind megkaptak, rengetegen nagyon rosszul sáfárkodtak, és borzalmas katasztrófákat zúdítottak ártatlan embertársaikra. A Megváltó külön kiemelte, hogy az ember képtelennek bizonyult igazságos igazságszolgáltatást kitalálni a földi létben. Egyetlen példát mondott: a bírák elítélték a test gyilkosait, meg is büntették őket, de – az ő szavajárásával – a „lélekgyilkosokat" nem ítélték el. A lélekgyilkosok azok, akik – fejtegette Jézus – akár évtizedekig vagy egy életen át kínozták, gyötörték embertársaikat a legrafináltabb módokon: életlehetőségeik szűkítésével, vagy állati körülmények közé taszítva őket, vagy egyszerűen csak azzal, hogy akadályozták őket, hogy kibontakoztathassák istenadta tehetségüket az emberiség, a nemzetük, a családjuk és a maguk javára.

László feszülten figyelt, az Úr beszél-e még arról is, hogy a nemzetekre milyen sors vár a mennyei Jeruzsálemben. Egyáltalán, lesznek-e még? Nem hallott több utalást, viszont Jézus mondott még sok biztató, mi több, csodálatos dolgot, ami az emberekre a mennyországban vár, s ami – László szemében – bizakodásra adhatott okot hőn szeretett magyar nemzete mennybéli együtt maradása szempontjából. Amikor épp azt forgatta páncélsisakos fejében, hogy a beszéd után udvariasan megkérdezi az Urat erről a témáról, Ő a legnagyobb örömére és meglepetésére elmesélte a friss üdvözülteknek a végítélet menetét. S hogy miért örült a szent király? Hát, ezért:

– Felebarátaim, testvéreim, remélem, hogy amit most bejelentek, annak nagyon fogtok örülni – szólt a Megváltó, és rövid hatásszünetet tartott. Pisszenést sem lehetett hallani. – Tíz év múlva elhagyhatjátok, ha óhajtjátok, ezt a hatalmas mennyei kalickát, és visszaköltözhettek a földre. Addig a földön megszűnik a nukleáris tél, amit az eljövetelemkori kataklizmák, vagyis szupervulkánok kitörései okoztak. Ezek a vulkánok hatalmas hamufelhőket terítenek szét a légben, amelyek tíz évre elhomályosítják a napot, és lehetetlenné teszik majd a földi életet. Ám egy évtized múlva régi lakhelyetek ismét régi pompájában virul majd, szebb lesz, mint valaha. Ekkor leköltözhettek a földre, és ott telepedtek le, ahol csak akartok. Nem lesznek határok sehol. (Szent Lászlónak ekkor nyugtalanul megzörrentek páncélszelvényei.) Minden földi élvezet a tiétek lehet, csak egyet kell tennetek érte: dolgozni…

Ekkor az üdvözültek tömegében itt-ott enyhe morgolódás hallatszott. – Nem kell ijedezni, szeretteim – nyugtatta őket Jézus. – Megváltozott emberek vagytok, nincs szükségetek ételre, italra, viszont ha kedvetek szottyan egy finom ropogós

cipóra vagy egy kupa borra, szőlőt kell művelnetek, és búzát kell vetnetek s aratnotok. Hosszú, majdnem két évezrednyi tartózkodás után itt, a mennyben rájöttem, hogy az emberi léthez olyannyira hozzátartozik a munka, hogy nélküle nem élet a földi lét, még ha a menny a földre száll is, mint ahogy majd történik. Mert higgyétek el, egy idő után ti magatok kérnétek, hogy értelmes tevékenységet végezhessetek. Hiányozna. De egyéb olyan élvezetekért is meg kell dolgoznotok majd, amikhez kedvetek támad: ha például utazgatni akartok, hogy megcsodáljátok a föld szépségeit, amelyeket régi életetekben még nem láttatok, vagy ha egy időre – a változatosság kedvéért – a föld egy másik sarkában szeretnétek letelepedni, az utat megtehetitek gyalog is, lóháton, de közlekedhettek autóval vagy egyéb járműveken is. (Leszámítva persze a legegyszerűbb közlekedési módokat, az angyalként vagy gondolatban való röpülést.) Az egyetlen feltétele az autókázásnak csak az, hogy nektek kell az autót is gyártanotok, de csak olyat, amely egyáltalán nem szennyezi a környezetet! Talán sokan azok közül, akiket életükben ért a végítélet, tudják, hogy a vízüzemű autót már régesrég föltalálták, még a XX. században, csak az olajlobbi nem engedte a gyártásukat, mert odalett volna a fekete aranyból szerzett haszon…

– Urunk és Megváltónk – szólt ki valaki a tömegből –, bocsánatodat kérem, hogy beleszólok, de ha ilyen sok minden fog hasonlítani az elmúlt földi világhoz, milyen társadalmi-gazdasági rendszerben fogunk élni tulajdonképpen?

– Köszönöm a kérdésedet, kedves üdvözült felebarátom – felelt kedvesen Jézus –, nagyon fején találtad a szöget a kérdéseddel! Kapitalizmusban nem, és kommunizmusban sem. Nem lesz pénz, nem lesz tőzsde, nem lesz vagyonfelhalmozás, mert semmi értelme nem lesz a gyűjtögetésnek. Csak olyan dolgokat birtokolhattok, amelyeket használtok is. Hiszen tudjátok jól, hogy a régi világban azért kellett gyűjtögetni, hogy a gyerekeiteknek és magatoknak is legyen elegendő tartalékotok, ha sanyarú idők jönnek, vagy ha félre akartatok tenni idős korotokra. De az ilyesmire mostantól egyszerűen nem lesz semmi szükség, hiszen soha nem szenvedhettek szükséget… Mellesleg jegyzem meg, hogy sokan talán csodálkozhattok, hogy honnan ismerem ezeket a kifejezéseket, hiszen amikor én éltem a földön, semmi ilyenről nem tudhattam. Hát, persze, igazatok van, de a mennyben eltöltött kétezer esztendő alatt nemcsak Atyám jobbján ücsörögtem, hanem rengeteget tanultam is, hogy mire eljő a második eljövetelem ideje, szinte minden fontosat tudjak a világ működéséről… De visszatérve a kérdésre, leginkább a középkori naturálgazdálkodásra fog hasonlítani a földön töltött mennybéli létetek, persze anélkül, hogy a középkorra jellemző sok szörnyűség jelen lenne az életetekben… Nem lesznek háborúk, nem lesznek éhínségek, nem lesznek járványok, pestisjárvány, nem lesz félelem, és nem lesznek elérhetetlen vágyak sem. Ez utóbbi, kedves feleim, talán nem tűnik most a szemetekben olyan fontos előnynek, pedig gondoljatok csak vissza, hogy földi életetekben micsoda kínokat tudtak okozni a kínzó vágyak, emlékezzetek, menynyi energiát szívott el tőletek a fölösleges sóvárgás. Ebben a tekintetben egyéb-

ként, mármint a földi vágyak leküzdésben, nem a mi vallásunk tanai nyújtották a legtöbbet az emberiségnek, hanem Gautama Buddha tanításai. Mi inkább az erkölcsös életre, a hit és a szó erejére, Isten szeretetére tanítottunk benneteket, Buddha mester viszont arra, hogy az egyén miként élhet szenvedélymentes, azaz boldog életet már odalent, a régi földön. Mi inkább a túlvilágra toltuk a boldogság kiteljesedését, ami ugyebár egyet jelent az üdvösséggel… De a bocsánatodat kérem, testvérem, kissé elkanyarodtam a kérdésedtől. Végül is a mennyben nem lesz olyan, hogy társadalmi rendszer, hiszen megváltozott, halhatatlan emberek fognak élni – vagyis élnek már most is – egy ugyancsak megváltozott világban. A régi és az új világ össze sem hasonlítható.

Szent László eddig türelmesen várt, egyre csak várt, hogy az Úr említést tesz-e majd a nemzetekről, de ekkor nem bírta már tovább, és így szólt:

– Édes Urunk, Megváltónk, hű szolgád kérdezi alázatosan, hogy a földi mennyben létezhetnek-e nemzetek, élhetnek-e és boldogulhatnak-e eredeti, azaz az eljöveteled előtti lakóhelyükön. Tudod, milyen odaadással oltalmaztam uralkodó koromban szeretett hazámat, Magyarországot.

Ekkor minden szem a délceg, páncélos katonakirályra szegeződött, Jézusé is, aki így felelt az alázatos kérdésre:

– Jöjj közelebb, ide mellém, Szent László király, olyan udvariasan szólsz hozzám, mintha nem te lettél volna majdnem ezer évig az egyik legjobb barátom itt, a mennyben.

László, miközben páncélszelvényeit ütemesen meg-megcsörrentve odament a fehér fénypalástban álló Úrhoz, Jézus felemelte jobb karját, hogy még nagyobb figyelemre intse hallgatóságát.

– Feleim, a magyar Szent László király olyan kérdést tett fel, amellyel két legyet üthetünk egy csapásra. Mielőtt felelnék neki, elmondom nektek, hova kerültek a kárhozottak tegnap, ugyanis ennek a problémának a megoldásában oroszlánrészt vállalt a mellettem álló dicső, igazságos földi uralkodó, és nemzete keresztény híveinek buzgalma! Érdekel benneteket, amit mondandó vagyok? – tette fel ravasz mosollyal kérdését az Úr, amire pontosan tudta a választ. Hangorkán söpört végig a mennyben: „Igen!” A szót mindenki az anyanyelvén mondta, vagyis sok száz nyelven harsant fel, mégis mindenki a saját nyelvén hallotta mások igenjét, hiszen a Szentlélek az újonnan föltámadottakra is leszállt, és nem létezett többé bábeli nyelvzavar őközöttük sem.

– Nos, rendben. Atyámmal arra gondoltunk, amikor a második eljövetelt terveztük, hogy célunkra felhasználjuk az Apophis nevű kisbolygót, amely a csillagászok számításai szerint épp tegnap csapódott volna be László hazájának, a kies Magyarországnak a kellős közepébe. Atyámmal úgy határoztunk, hogy tekintettel Magyarország történelmi érdemeire, amivel a keresztény Európát védelmezte évszázadokon át, megkíméljük e csodás országot, és eltérítjük az Apophist, megváltoztatjuk a röppályáját, és egyenesen a izlandi Hekla tűzhányó oldalába irányítjuk, megnyitva ezzel a Pokol Kapuját. A végítélet napján ugyanis a hatalmas Hekla gyomrában gyűjtöttük össze az elkárhozottakat, hogy on-

nan küldjük őket végső helyükre, ahol majd az idők végezetéig szenvednek… Na már most, felebarátaim, mi volt László és a magyarok szerepe ebben az elterelési manőverben? Az, hogy Lászlót kértem fel, hogy mint az egyik legkegyesebb keresztény király fohászkodjék hatalmas lelki-szellemi erejével azért, hogy a magyar és a lengyel hívek imájukkal eltérítsék a veszélyt Magyarország fölül. Aki nem tudja, annak elmondom, hogy László, származását illetően, lengyel is egyben, hiszen édesanyja lengyel hercegnő volt, édesatyja pedig I. Béla magyar király. Egy személyben testesíti meg tehát e két nemes, de sokat szenvedett nemzet összetartozását és barátságát. Ezért mondtam hát az előbb, hogy magyar *és* lengyel híveket ösztönözzön imára.

Tervünk bevált, László messze a várakozáson felül teljesítette utolsó nagy, immár világtörténelmi küldetését, amikor sikerült majdnem hatmillió magyar és lengyel keresztényt imára késztetnie, amivel a hívek valóságos imapajzsot vontak a Kárpát-medence fölé, amelyről egyszerűen lepattant az Apophis, akár egy gellert kapott puskagolyó, és terveinknek megfelelően egyenesen a már említett Hekla oldalába csapódott. Ezzel pediglen feltárult a tűzhányó forró gyomra, amely eme irdatlan seben át a levegőbe röpítette a magmával együtt a gonoszok hatalmas tömegeit is…

Kedves felebarátaim, ha most odamentek mennyei üvegkalickánk északnyugati sarkához, a saját szemetekkel is láthatjátok, amint jelenleg is hatalmas izzó magmatömegek lökődnek a magasba, de nem hullanak vissza a földre, hanem folytatják útjukat az ég felé, túl a sztratoszférán. Egy időre felfüggesztettük a gravitáció törvényét, hogy a magmában utazó kárhozottak jó messzire jussanak a Földtől, mert a hagyományos bibliai és dantei pokolleírásokkal ellentétben úgy véltük, nincs helyük még a föld gyomrában sem, azt szeretnénk, ha a Föld teljesen megtisztulna tőlük… Már most is láthatjátok, hogy a legelőször kilökődött magmadarabok egy bizonyos magasságban, illő távolságra a bolygónktól, kezdenek összeállni nagyobb darabokká, hogy aztán előbb-utóbb egyetlen égitestfélévé, amolyan pokolholdacskává alakuljanak, egy rút kis égi objektummá, amely vörös lesz, talaja forró, nem létező légköre pedig fogvacogtatóan hideg. A kárhozottak, akik életükben nem éltek a szabad akarat csodálatos adományával, illetve visszaéltek vele, és a jó helyett a rosszat választották, s megátalkodottan ragaszkodtak is hozzá, itt bűnhődnek az idők végezetéig. A pokolholdacska ugyanúgy kering majd a Föld körül, mint a rendes Hold, viszont önmaga tengelye körül is forogni fog, így azok, akik épp a Nap felőli oldalon nyüzsögnek, perzselődnek a napon is, meg a talaj is sütögeti a talpukat. Ha viszont átkerülnek a sötét oldalra, hirtelen mínusz száz fokos hideg dermeszti őket. Azt mondanom sem kell, hogy sokkal több gonosz ember élt a földön, mint jó, és a pokolhold igen kicsi lesz, úgyhogy a kárhozottak nemcsak a hőingadozástól fognak szenvedni, hanem a túlnépesedéstől is. Alig fognak elférni egymástól, de nem tehetnek majd semmit ellene. Bár ők is megváltozott emberek, érzékeiknek teljes birtokában lesznek, így minden kínt, amibe még a földön, élő korukban belehaltak volna, mindörökké érezni fognak.

Mély csend fogadta Jézus szavait, ahogy a poklot leírta. Senki nem csodálkozott, legalábbis nyilvánosan nem, hiszen az isteni döntés ellen nincs apelláta, bár néhány műveltebb vagy nagyon fejlett erkölcsi érzékkel megáldott mennylakóban valószínűleg felmerült, hogy igazságos-e minden kárhozottat ugyanarra a szenvedésre ítélni, hiszen bűneik mégsem voltak egyforma súlyúak, egyformán ártalmasak szűkebb és tágabb környezetük számára.

Azonban senki sem lepődött meg azon sem, hogy Jézus kitalálta gondolataikat, és nagyon is emberi módon válaszolt rájuk: – Tudom, más és más bűnök más és más büntetést érdemelnek, de úgy kell elképzelnetek a most jövendő üdvös világot, hogy az még maga is alakulófélben van. Minden apró részletre nem térhettünk ki Atyámmal, sem a kárhozottak jövendő létével kapcsolatban, sem a ti létetekkel kapcsolatban sem. Még finomíthatjuk a pokolholdon levők bűnhődésének módját, és ami sokkal fontosabb, a ti életetek mennybéli alakulása sincs eleve elrendelve! Itt is rendelkeztek majd szabad akarattal, épp ettől lesztek szabadok itt is! És itt térnék rá Szent László király kérdésére, és határozott igennek válaszolok: Igen, kedves testvérem, László, élhet minden nemzet a régi lakóhelyén a megváltozott Földön is!

A krónikások 2050-et írtak. Csikorgó hideg tél volt a Kárpát-medencében, a gyerekek sokat hógolyóztak, szánkáztak, sok répaorrú, szénszemű, sállal óvott nyakú hóembert építettek, amelyek december közepétől egészen márciusig nem olvadtak el. Hát, persze, fehér volt a karácsony, furcsa is lett volna, ha a mennyei földön épp az első karácsony lett volna locspocsos, sárdagasztó, csúnya és kiábrándítóan enyhe. A tűzifa miatt nem kellett aggódni: a megváltozott emberek nem tudtak fázni sem. Ez volt az első olyan karácsony, amikor senki sem fagyott meg Magyarországon, és persze sehol másutt a világon. Ez a karácsony, és különösen a szenteste, persze egyéb tekintetben is más volt, mint a régi földi karácsonyok. Egy beváltott ígéret bizonyossága töltötte el a boldogságtól csordultig telt szíveket. Senki nem volt szomorú a magány miatt – mert nem létezett többé magány; senki nem hívta a lelki elsősegélyt, hogy elsírja megoldhatatlan problémáit, s hogy szép szóval visszarángassák az öngyilkosság szakadékának széléről; és idős nagyik és dédnagyik sem mondták könnybe lábadt szemmel, hogy „nem tudom, gyermekeim, megérem-e a következő karácsonyt…”

És mivel ez volt az első karácsony az új földön, és az Úr tudta, hogy az emberek mennyire szeretik a hagyományokat, megajándékozta őket a hagyományos karácsonyi étkekkel, amiket a Földön megszoktak – minden keresztény nemzet összes családjában azok az étkek kerültek az asztalra, amiket régtől fogva fogyasztottak. Magyar földön nem hiányzott a ponty, a halászlé, a bejgli, illetve ki mit szeretett annak idején. S nem hiányzott a finom bor sem. De mindenből csak mértékkel fogyaszthattak az emberek – hiszen nem volt szükségük ételre, italra, minderről csupán az ünnepi hangulat kedvéért gondoskodott az Úr. Nem lehetett részegeskedni, részegen veszekedni a családtagokkal, mértéktelenül zabálni.

Ami pedig a karácsonyfát illeti, nos, itt erősen érvényesült a bolygót megóvó krisztusi akarat, ugyanis nem lehetett többé egyetlen fenyőt sem kivágni, mindenhol csak cserepes fenyőfát díszíthettek az emberek.

Erre az ajándékra azért volt szükség, mert ez volt az első esztendő, amikor az emberek lekerültek a földre. (A nukleáris tél négy évvel tovább tartott, mint az Úr képzelte.) És amíg maguk nem tudják megtermelni a földi javakat, amikre vágynak, addig Krisztus segíteni fogja őket, míg teljesen önállóak nem lesznek.

Szent László népe, a magyar, mindig is mértékletes volt, így most is; ha lehet egyáltalán az üdvözült népek között különbséget tenni, akkor elmondhatjuk, hogy talán a magyar volt az egyik legboldogabb nép a üdvösségben, hiszen a súlyos megélhetési és lelki gondjaitól megszabadulván, teljesen a lelki életnek és a szellemi kiteljesedésnek szentelhette magát. Új aranykor hajnala virradt fel a magyarság látóhatárán. Érdekes módon éppen most, éppen ekkor vált nyilvánvalóvá a föld népeinek különböző lelki alkata, amikor pedig mindenkinek egyformán boldognak kellett volna lennie. Ennek pedig oka az volt, hogy a régi világban az erőszakosabb nemzetek által elnyomott népek képtelenek voltak kiteljesíteni igazi valójukat. Mivel azonban a mennyei földön a gonoszság megszűnt létezni, minden egyén, nép és nemzet úgy élhetett, ahogy mindig is szeretett volna.

A magyarokkal ellentétben például a németek nem elégedtek meg az Úr karácsonyi ajándékával, és a Földre kerülésük után szinte azonnal azon buzgólkodtak, hogy mihamarabb sört csapolhassanak, és ihassanak kedvükre. Régi hatalmas autóikat is hiányolták, szerették volna jól felbőgetni a BMW-ket, Mercédeszeket… Fanyalogtak, hogy csak kisebb lóerejű és teljesítményű vízüzemű autókat vezethetnek. Sajnos, ők mintha épp ott folytatták volna, ahol a régi világban abbahagyták. Bűnöket, persze, nem követtek, nem is követhettek el, de jól láthatóan megmutatkozott a testi élvezetek, a kényelem és a luxus iránti vonzalmuk. Vagy vegyük a franciákat. Ők is, akárcsak a németek, szinte csodálkoztak, miért is volt szükség a második eljövetelre, mert a régi világ nagy nemzeteinek egyikeként annak idején igencsak jól ment soruk, hiszen évszázadokig nagyon sok népet fosztottak ki. Később aztán mind a két nép, még ugyancsak a régi világban, a bűntudatát a sötét gyarmati múlt (franciák) és a nácizmus (németek) miatt azzal igyekezett tompítani, hogy azt sulykolták a világnak, hogy az ő kettejük demokráciája a legtökéletesebb, és mindenkit kioktattak: más, kisebb népeket, így a magyart is, akik erről másként gondolkodtak. Ezért érte hát őket a történelem vége úgy, mint akik vesztettek korábbi befolyásukból, hiszen a feltámadás utáni lét természetéből fakadóan a németek is és a franciák is csak egyenlők lehettek az egyenlők között, mások fölötti hatalmuk megszűnt, így azzal nem is élhettek vissza többé.

Az új világban egy másik nagy probléma is megoldódott, mégpedig nagyon egyszerűen. Az Úr a mennyei Jeruzsálemben utalt az utazás teljes szabadságára és a határok megszűnésére. A második eljövetel előtt Európát majdnem tel-

jesen megfojtotta a migránsválság, amelyet csak a vén kontinens keleti része tudott érdemben kezelni. Most azonban, hogy a földi mennyben sehol sem volt ínség és háború, és a régi szegényeknek és üldözötteknek nem volt okuk, hogy az egykori gazdag országokba tóduljanak vagy ott maradjanak, mindenki haza akart térni a régi hazájába. Ezért arabok és mindenféle muszlimok tömegei hagyták el Európát, és vándoroltak haza Észak-Afrikába és a Közel-Keletre.

Minden hatalmi érdekeken alapuló, de üdvösnek kikiáltott nemzetközi szervezet felbomlott, így az Európai Unió is, s a feltámasztására sem volt semmi szükség, és hamarosan kiderült, hogy ha az emberi gonoszság vagy gyarlóság többé nem létezik, az egyetlen igazi összetartó kapocs az emberek között – no persze a szereteten kívül! – kizárólag a közös nyelv, a közös múlt, a közös hagyományok, a közös kultúra – vagyis mindaz, ami egy nemzetben a legnemesebb.

Ezért ahelyett, hogy a földi mennyország valamiféle végtelenül unalmas, örökké tartó szeretetfürdő lett volna, kiderült, hogy milyen is a szabad nemzetek igazi arca, ha semmi akadály nem gátolja őket.

Ó, 2050 karácsonya! Nemcsak az új világ első karácsonyaként vált emlékezetessé, hanem azért is, mert ekkor, 25-én koronázták újra Szent Lászlót Magyarország örökös királyává a Hősök terén! Mindenki számára magától értetődő volt, hogy ő, a kegyes lovagkirály a legalkalmasabb erre a posztra, hiszen László annak idején ugyan szentté avattatta elődjét, Istvánt, de a Megváltó sosem kedvelte az államalapítónkat, úgy vélte, túl erőszakosan térítette a népét keresztény hitre. Lászlóról viszont mindenki tudta, hogy uralkodása alatt mindig védelmezte országát és alattvalóit, egyben tartotta a széthullófélben levő nemzetét, szigorú, de igazságos törvényeket hozott, elhárította a járványokat a népétől, sőt olyan csodálatos képességei voltak, hogy még holtában is oltalmazta a hazát, amikor – többek között – nagyváradi sírjából kikelve a keleti végekre ment, hogy tízezernyi lófő székelynek segítsen szétkergetni egy tatár hordát. A magyar katonák évszázadokon át őhozzá fohászkodtak, ha nagy volt a baj, és László soha nem is hagyta cserben őket.

Szent László a koronázás helyszínéül a Szent István bazilikát javasolta, újabb jeléül annak, mennyire tiszteli nagy elődje munkásságát, de a legfőbb Úr édesanyja, az egekből vakító fényességben alászálló Szűz Mária, Magyarország patrónája, aki a koronát végül a fejére helyezte, úgy döntött, a hatalmas érdeklődésre való tekintettel legyen a helyszín inkább a Hősök tere, hiszen így sokkal több magyar láthatja saját szemével, nem pedig kivetítőkön a nagy eseményt, és ünnepelhet együtt. Hatalmas, díszes emelvényt, úgy tíz méter magasat húztak föl a hét vezér szoborcsoportozata mellett. Az egészet bíborvörös, aranyhímzéses, súlyos brokát fedte, és amikor Magyarország Nagyasszonya a Szent Koronát a szent király fejére illesztette, sohasem hallott hatalmas éljenzés és vivát-orkán tört ki a téren és a környező széles utakon, amely percek után sem akart csitulni. Örömében még a szárnyas géniusz is elemelkedett a kecses, magas oszlopról, és tett három tiszteletkört a tér körül nagy szárnysuhogások közepette. Mindenki ámulattal csodálta, s miközben a géniusz röpült, angyalok

kara eladdig sohasem hallott édes dallamokat énekelt a magasságban. Ekkor a tér nemzeti panteonjának szobrai – Szent Lászlóét kivéve – mind leugrottak a helyükről, és egymás után lépdeltek föl a koronázási emelvényre, hogy jelenlétükkel emeljék az emlékezetes aktus ünnepélyességét. Ugyanabban az alakzatban álltak meg a megkoronázott király mögött, amilyenben a szoborcsoportozatban is állottak. Ezt látva a hét vezér szobrai is megelevenedtek, és ők is, bár a helyükön maradtak, kalpagjaikat, sisakjaikat fel-feldobálva, zászlóikat lengetve éljeneztek. Paripáik nyihogtak, felágaskodtak, s végtelen öröm látszott őrajtuk is, a honfoglaló ősapákon.

A Szent Korona ezen magasztos esemény után nem csupán vitrin mögé való nemzeti ereklye lett, hanem élő, szinte önálló élettel megtelt szentség, amely immár örökre összetartotta a nemzetet. Mivel politikai programokra gyakorlatilag nem volt szükség – hiszen minden politika célja a mennyben is csak a közjó lehetett volna, de az már értelemszerűen megvalósult –, más már nem is kellett Lászlónak, mint egy nagy tudású, gyakorlatias, szűk körű minisztergárda, amit nevezetünk akár királyi kabinetnek is, hogy egyrészt megszervezzék és fejlesszék a nemzet spirituális életét, másrészt hogy intézzék és organizálják az infrastrukturális és gazdasági ügyeket. Hiszen, mint említettük, az emberek ugyan nem fáztak, de meztelenül mégsem járhattak, ezért szükség volt például királyi ruhaiparra, meg persze anyagokra, amelyekből ruhákat állítanak elő. Az emberekhez hasonlóan az állatok sem pusztultak el többé, így ugyanazokat a birkákat az idők végezetéig lehetett nyírni a gyapjú előállításához.

Szent László kabinetjének tagjai a következők lettek:

Az egyik legfontosabb tárca gróf Klebelsberg Kunót illette, aki vallás- és oktatásügyi miniszter lett ismét. (A „köz" szócskát elhagyták a címéből, mert a közoktatás és a felsőoktatás egyaránt az ő felügyelte alá tartozott.) Új megbízatásának vallásügyi területe arra szolgált, hogy az ateista vagy a világnézetileg semleges nevelésben részesült rengeteg magyart felvilágosítsák a keresztény apokalipszisről, hogy egyáltalán tisztában legyenek vele, mi is történt velük valójában. Az oktatásügy azonban épp ilyen fontos volt, hiszen ő szervezte újjá az oktatási intézmények működését az alapszinttől az egyetemig, valamint a szakiskolákat, amelyek az üdvözült magyarok óhajai szerint különféle képzéseket biztosítottak mindenféle olyan tevékenységek folytatásához, amelyekbe az emberek bele szerettek volna vágni. Voltaképpen itt, a földre szállt mennyországban is folytatódott a folyamatos tanulás, hiszen rengeteg ember egymás után sok mindenben ki szerette volna próbálni magát, hiszen az életidő már senkit nem korlátozott. (A mondás, miszerint „A jó pap holtig tanul", immár érvényét vesztette, már csak tréfából idézgették az üdvözültek, és nagyot kacagtak a mondás avítt értelmén.) Aki borászkodni akart, kitanulta ezt a szakmát, aztán átnyergelhetett a bölcsészeti tudományokra, majd tanulhatott teológiát vagy csillagászatot, vagy bármit, amire kedve szottyant. Hosszú évek, néhány évszázad múlva megvalósul majd Széchenyi István álma: „Egy nemzet ereje a kiművelt emberfők sokaságában rejlik."

Közlekedési miniszternek az egykori vasminisztert, Baross Gábort nevezte ki a király. A feltámadás utáni megváltozott lét ugyan lehetővé tette, hogy mindenki gondolatban vagy akár repülve ott teremjen, ahol akar, de a nemzeti összetartozás érzését erősítette az, hogy az emberek nem mindig éltek ezekkel a képességeikkel, hanem kényelmes közösségi közlekedési eszközökön is utaztak. Ha nem ezt tették volna, akkor Budapest és egész Magyarország légterét állandóan összevissza röpdöső emberek népesítették volna be, és homályosították volna el a napot. Az a szokás alakult ki, hogy a családok akkor éltek ezzel a képességükkel, amikor a hétvégeken kirándultak, és a szikrázó napsütésben szárnyra kaptak, és elrepültek a hegyekbe, ahol – visszaereszkedvén a földre – túráztak a kristálytiszta levegőjű erdőkben, vagy meglátogatták Magyarország régi várait és a múlt egyéb nevezetességeit. Sokan most fedezték csak fel, hogy milyen sok gyönyörűség található az országban, s hogy ezt földi életükben mind nem látták. Volt olyan magyar, aki annak idején szinte mindenhol járt a világban, Erdélyben viszont még soha, és most – amikor csak tehette – mindig az erdélyi havasokba kirándult a szeretteivel, mert annyira lenyűgözte és rabul ejtette lelkét a régi Magyarország eme csodálatos, számára ismeretlen vidéke, a fenyvesek, a régi kis templomok, a völgyekben megbúvó apró falvak, a lélegzetelállító természeti szépségek… Korábban, a régi gyászos világban a gondok nyomasztó súlya alatt nem vették észre az emberek a szemük előtt feltáruló csodákat sem. Mert akinek a lelke borús, csak önmagába néz, a külvilágból alig lát és érzékel valamit. Ha másért nem, már ezért is hálásak lehettek a magyarok Jézus Urunknak a feltámadásért.

A közlekedésnek azért is volt kiemelkedő jelentősége, mert a feltámadottak népes seregével együtt az ország lélekszáma legalább megnégyszereződött, hiszen a feltámadottak túlnyomó többsége az eredeti lakhelyére költözött vissza, kevesen éltek a teljesen szabad helyváltoztatás lehetőségével.

És éppen emiatt, a megnövekedett népességszám miatt vált az első kettővel egyenrangú tárcává az építésügyi is, amelynek ki más is lehetett volna a legméltóbb birtokosa, mint maga Széchenyi István gróf?! (Ő ugyan 1848-ban közlekedési és közmunkaügyi miniszter volt, de leginkább mégis országépítőként tartotta számon mindenki.) A mennyországnak a földre szállása után hatalmas építkezésekbe kellett kezdeni, mivel mindenki lakni akart valahol, és sok ember lakott volna ugyanazon a helyen, ha lehetett volna, de hát nem lehetett: ugyanabban a hajlékban csak egy család lakhatott egyszerre. De a régi családi házakat így is bővíteni kellett, mert a feltámadt elődöknek is kellett a hely. Az új házak és lakások építése persze nem került annyiba, mint az utolsó ítélet előtt, mert sokan be sem üvegezték az ablakokat, tekintettel arra, hogy senki nem tudott fázni, s ugyanezért fűtési rendszereket sem kellett kiépíteni az ingatlanokban. Ráadásul, szenet, gázt nem is lehetett égetni, hiszen kímélni kellett a Földanyát, csak elektromos rendszereket lehetett használni, kizárólag megújuló energiából: nap-, szél- és földenergiából. Sőt, aki kérte, kaphatott elképesztő sűrűségű szeretetenergiát is az Úristentől, amit elsősorban lelki feltöltődésre használhatott.

Itt említsük meg, hogy miközben a magyar nemzet kezdte élvezni az új, gondok nélküli boldog életet, és sosem látott buzgalommal látott hozzá az új, szellemi haza felépítéséhez, a nyugat-európai népek egyike-másika – mint említettük – egészen másra használta az újfajta szabadságot.

A franciák például, korábbi nemzeti karakterüknek megfelelően – mint az egykori jóléti állam utódnépe –, megelégedtek azzal, hogy kihasználták Isten végtelen kegyét, és munka nélkül éldegéltek hazájukban, nem sokat csinosítottak országukon, hanem csak röpdöstek összevissza, és az egykori országuk pincéiben maradt bor-, pezsgő- és konyakkészleteiket fogyasztották, közben pedig, jobb dolguk nem lévén – mint boldog, de kissé agyatlan zombik –, masíroztak egyfolytában nagyvárosaik utcáin, fel s alá, és „Szabadság, egyenlőség, testvériség" feliratú táblákat emeltek a magasba. A Megváltó csodálkozva szemlélte a magasságból a franciaországi változatlanságokat, tudniillik nem látta semmi értelmét azért tüntetni, ami már megvalósult, de hagyta őket, mert arra gondolt, hogy ha ők ettől érzik magukat boldognak, akkor csinálják csak. A gallok még egy dologban maradtak igen következetesek egykori önmagukhoz: nem bírtak létezni a rengetegféle, jobbnál jobb sajtjuk nélkül, úgyhogy a több száz fajta sajt gyártását gondosan megszervezték, mert erről az élvezetről nem voltak hajlandók lemondani, úgyhogy ezért még dolgozni is hajlandónak mutatkoztak.

Évezredes nagy riválisuk, és a vég előtt legkedvesebb szövetségesük, Németország – akivel 2036 előtt majdnem végromlásba taszították Európát – lelki értelemben is eléggé felemás helyzetbe került az Úr eljövetelével, mint korábban már említettük. Ugyanis a német polgárok – mint köztudomású – irigylésre méltó jólétben éltek már a régi világban is, és ezt a jólétet annak tudatában élvezték, hogy más népek fölött uralkodhattak, és hogy más népek verejtéke is hozzájárult az ő gazdagságukhoz. Bármennyire is meaculpáztak a nácizmus bűnei miatt, nem bírtak szabadulni attól az általános tévképzettől, hogy őnekik kell vezetni másokat. Sok kisebb kelet-európai nemzet szenvedett a németek miatt, amiatt, hogy módszeresen visszaéltek gazdasági erőfölényükkel. Lenéztek, megvetettek minden más népet maguk körül, és a lelküket is eladták a jólét megtartása érdekében. Ám a végzet elérte őket is, mert az isteni igazságszolgáltatás már a földi világban is működött: az egyetlen dolog, amiért hálát adtak az Úrnak – mikor eljött –, az volt, hogy az idegenek által elárasztott országukban végre megszűnt az elképzelhetetlen mértékű bűnözés. Azonban minden más tekintetben süllyedésként élték meg az isteni világrend eljövetelét. Most is ugyanúgy utazhattak, mint régen, viszont a luxusnak az a foka, amely régen őket kivételezettekké tette szinte mindenhol a világban, mára megszűnt.

S mindennek voltaképpen egy fő oka volt: boldogságuk az anyagi jóléttől függött, de az új világban ez értelemszerűen másodlagossá vált. Ezért alakult úgy, hogy a sokkal spirituálisabb természetű népek, mint például a magyar, igazi felszabadulásnak érezte az új létformát, és sokkal boldogabb lett, mint a kalmárszellemű németek.

Szóval, míg utóbbiaknak leginkább a folyékony kenyéren járt az eszük, Klebelsberg Kunó gróf a magyar iskolarendszert reformálta meg, s igazította a gyökeresen megváltozott új körülményekhez. Trianon után szinte a teljes megsemmisülésből volt képes új szellemi újjászületést előidézni, most pedig – sokkal kedvezőbb konstellációban – hogyne lett volna képes ellátni a reá bízott nemes feladatot?! Képes volt, persze, viszont az új helyzet új nehézségekkel járt. Komoly szellemi agytrösztre volt szükség ahhoz a gróf minisztériumában, hogy kidolgozzanak egy munkatervet, amely örök időkre irányt mutat a magyaroknak, hogyan művelődjenek, mit tanuljanak, és hogy meggyőzzék őket: akkor is érdemes gyarapítani a tudásukat, amikor ennek már nincs megélhetési és anyagi tétje. A magyar népet meg kellett tanítani rá, hogy a tudás akkor is értékforrás, ha az embernek nem az élete függ tőle. A tudás ugyanis a mennyben eltöltött örök élet minőségét is javítja. Nem mindegy, hogy valaki tudatosan vagy ösztönösen éli az életét – lett légyen szó akár a régi földi létről, akár a mostaniról, a mennybéliről. Boldogabb az az ember, aki ismeri a földi dolgok működését, illetve az isteni akarat mozgatórugóit (persze itt a kifürkészhetőkre gondolunk…) és az üdvözülés értelmét és magasztosságát. Aki spirituálisan átéli, átérzi a jót, amit kapott, az jobban is képes élvezni azt.

Az Atya nem nézte jó szemmel azokat az embereket, akik a mennyben is megőrizték erősen anyagias szemléletüket, és legszívesebben visszaküldte volna őket tisztulni egy kicsit a Purgatóriumba, de Egyszülött Fia, akinek megemlítette ezt az elképzelését, szelíden lebeszélte róla, mondván, hogy a Purgatórium a második eljövetellel megszűnt létezni, és egyébként is, Atyja nem vonhatja vissza a már meghozott döntését. Így hát kénytelenek voltak elviselni a gall apátságok pincéit és a nagyáruházak italpolcait kiürítő franciák és a serfőző üstök mellett serénykedő pirospozsgás képű németek igyekezetét.

Annál nagyobb öröme tellett az Atyának is és Fiának is a magyarok nemes életfelfogásában, abban, hogy továbbra is rendszeresen tartottak miséket és istentiszteleteket, és hálatelt szívvel mondtak köszönetet sorsuk jóra fordulásáért, s ájtatosan imádták Istent; hogy nem játszottak forradalmárosdit az utcákon, hanem szentségi királyságukban egyesülve élték tevékeny, munkás mindennapi életüket. Az Atya tisztelte bennük, hogy bár megváltozott lények lettek, nem ültek üdvözülti babéraikon, hanem értelmes elfoglaltságokat kerestek és találtak maguknak, kivált az országuk újbóli berendezése és az új életük elindítása idején, s miután már kialakították az új életfeltételeket, akkor sem lopták a napot, hanem – ha más dolguk nem akadt – a lakókörnyezetüket csinosítgatták és rendületlenül művelődtek.

A történelem tanulmányozásából ugyan már nem vonhattak le tanulságokat a jövőre nézve, hiszen semmi rossz nem érhette őket, ám ők mégis, a tudás kedvéért, megismerkedtek őseik dicső és kevésbé dicső tetteivel, hogy annál inkább élvezhessék jelenbéli kivételezett helyzetüket. Hasonlóképpen, szívesen foglalkoztak a régebbi korok művészetével, s élvezettel olvasták eleik irodalmát részben szórakozás, részben okulás végett.

Sőt, nemcsak a letűnt korok műveit élvezték, hanem maguk is elkezdtek művészettel foglalatoskodni. Nemcsak a feltámadt művészek folytatták tevékenységüket a mennyben is, hanem korábban más hivatást űző embereket is megihlettek a második eljövetel történései és mindezek lelki-szellemi vetülete. Tollat, ecsetet ragadtak, mások kottafüzethez nyúltak, és lejegyezték a szférák igazi zenéjét. No és az építészet sem zárult le a világtörténelem végével: hiszen sok embernek kellett hajlékot építeni, és persze a menny építészei nem a hagyományos építészeti elveket és gyakorlatot követték. Hosszú lenne leírni az új építészeti stílusokat, külön művészettörténeti munka tárgya. Ezért most ezt mellőzzük. Csak annyit jegyzünk meg, hogy az új közösségi terekben harmonikusan ötvöződött a funkcionalitás és a spiritualizmus.

Egy dolgot – a félreértések elkerülése végett – el kell még mondanunk: bár az üdvözültek az egységes isteni akarat szerinti megváltozott emberek lettek, és abban is hasonlítottak egymásra, hogy csak „jók" lehettek, a jellembeli, szemléletbeli és egyéb egyedi emberi tulajdonságaik, azaz különbözőségeik megmaradtak, vagyis két mennybéli költő például teljesen máshogy írta meg az eljövetel lelki-szellemi tartalmait. Más szóval, minden művész megmaradt egyedi alkotónak. Ezért is volt érdekes és érdemes olvasni ezeket a műveket később. Amiképp a festők, a szobrászok műveit szemlélni, és az új zenei művek csodás hangzását hallgatni az újonnan épült mennyei akusztikájú hangversenytermekben.

A természettudományok terén is új aranykor köszöntött be Magyarországon. E tudományok egy részét nem nagyon érintette az új világrend. A molekulák, az anyagi részecskék mit sem változtak, a biológusainknak viszont komoly tudományos fejtörést okozott a „megváltozott ember" puszta leírása is, a „működési mechanizmusáról" már nem is szólva… Ez átvezetett – egy interdiszciplináris bakugrással – a teológia területére, amelyet teljesen át kellett írni, és ebben ismét a magyarok jeleskedtek. Az új teológia legfőbb jellemzője az lett, hogy teljesen hiányoztak belőle a dogmák. Hiszen mindenki személyesen találkozhatott Jézussal, a Megváltót testközelből ismerhették meg az emberek, és látták, mennyire közvetlen, mennyire barátságos, majdnem olyan, mintha egy lenne közülük, alig hasonlított egy távoli, elérhetetlen istenre, illetve az istenekről alkotott sztereotip képre.

Ekkor következett be tehát a keresztény vallás legmélyrehatóbb reformja, hiszen gyökeresen újra kellett gondolni mindent, amit a dogmatikatankönyvek tanítottak.

A Bibliát Jézus kiegészíttette egy ötödik evangéliummal, amely a feltámadás örömhírének krónikája volt. A nemes munkával az új spiritualizmusban jeleskedő lelkes magyar teológusokat bízta meg – nem a szőrszálhasogató, pedáns, unalmas németeket…